

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. december 6.
(csütörtök)**

Szepesy László

ISTEN ELŐTT LEPLEZETLENÜL

Énekek: 269, 428

Alapige: Zsidók 4,13

„És nincsen oly teremtmény, amely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szemei előtt, akiről mi beszélünk.”

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, mennyei Édesatyánk, hogy az énekekben említett gondoskodásod, atyai szereteted, figyelmességed mindennapi tapasztalatunk lehet, mert Te valóban megadod azt, ami szükséges számunkra, még akkor is, hogyha mi esetleg többet kívánnánk vagy kérnénk. De bölcs, Uram, a Te jóságod, sok elmaradhat abból, amit szeretnénk, és köszönjük ezt Neked, mert ebből látjuk, hogy Te igazán szeretsz minket. És köszönjük Neked, hogy bűnös szívünk ellenére teszed ezt. Úgy, hogy nem látjuk be, hogy olyan prófétára van szükségünk, aki kijelenti a Te akaratodat nekünk az Igén keresztül, hogy olyan főpapra van szükségünk, aki közbenjár bűneink miatt Te-nálad, aki közvetítőnk Közted és miközöttünk, aki bűneinkért eleget tesz. Hogy olyan királyra van szükségünk, aki vezet bennünket a mindennapok útján, aki eligazítja gondolatainkat, érzéseinket, döntéseinket.

Köszönjük, hogy mindezek ellenére Te elküldted egyszülött Fiadban a mi legfőbb prófétánkat, főpapunkat, királyunkat, és köszönjük, hogy hit által Ő a miénk lehet, mi pedig az Övéi. És köszönjük Neked, hogy ébresztgeted a mi hitünket, hogy egyedül és egyre inkább csak Őhöz ragaszkodjunk, egyre kevésbé bízunk magunkban, vagy e világ dolgaiban, hanem egyedül Őrá tekintünk, Őhöz forduljunk mindennel.

Köszönjük Neked, hogy ezen a mai napon is fáradságos munkával töltött idő után együtt lehetünk testvéri közösségben. Nemcsak egyéni csendességben olvashatjuk a Bibliát otthon, hanem közösen is a hirdetett ige előtt lehetünk, Téged imádhathatunk énekeinkkel, Hozzá fordulhatunk, magunkat megalázzhatjuk Előtted, és az Általad hirdetett ígét elhíve változhat az életünk, szívünk, értelmünk megújulhat, és új életben járhatunk Szentlelked munkája révén. Kérünk, Urunk, hogy cselekedd ezt meg ma este is velünk, Szentlelked által munkálkodj bennünk, hogy valóban a Te nevedre dicsőség térjen, mireánk pedig áldás.

Szent Fiadért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Mint azt a Testvérek tudják jól, a Református bibliaolvasó kalauz szerint a Zsidókhoz írt levelet tanulmányozzuk már egy jó ideje, és ennek a levélnek a szerzője a 3. és 4. fejezetben hosszan tárgyalja azt a fontos igazságot, hogy Isten Igéje, bár önmagában véve is igaz, és rendelkezik Istentől kapott erővel, mégis a hit által fejt ki erejét és hatását a hívők életében. Hit nélkül ugyanis az ige pusztán hallgatása nem-hogy a javunkra lenne, hanem egyenesen – ahogyan Pál apostol másutt mondja – halál illata lenne számunkra halálra (2Korinthus 2,16). Ezért az apostol ebben a két fejezetben többször is óv minket attól, hogy Isten igéjét hallva meg ne keményítsük a mi szívünket, azaz ne legyünk hitetlenek, hanem hittel fogadjuk el azt, amit Isten Jézus Krisztus által kijelentett az Igében, és az Ő szolgálói, emberek által hirdet nekünk.

A 4. fejezet 12. és 13. verseiben pedig arra mutat rá Urunk, hogy az ige hirdetése, hallgatása és elhívése által megvizsgálja, megítéli és meg is öli, mint egy kétélű karddal az ó-emberünket, bűnös szívünk gondolatait és indulatait. Tehát Isten munkájának egyik fő eszköze az életünkben az ige. Mert ez a két igevers két fontos dolgot árul el nekünk. Az egyik az, hogy emberi szívünk vizsgálata egyedül, és csakis egyedül Istennek a tiszte és feladata, ezt Ő nem ruházza át az emberre, ezt egyedül magának tulajdonítja az Úr. Ezt hangsúlyozza a 13. versben az Ige. A második dolog pedig, hogy Urunk ezt a vizsgálatot, amit Ő elvégez a mi szívünkben, az Ő Igéje által teszi meg, mert az Ő Igéje elhat szívünk és lelkünk legmélyebb részeibe is, ahogy azt a 12. vers mondja: *„az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait”*. Nem a cselekedeteket, amelyeket mások látnak, hanem a bennünk lévő gondolatokat, érzéseket, indulatokat. A legmélyebben ítél meg bennünket Isten az Ő Igéjén keresztül.

A mai igehirdetésben elsősorban a 13. vers mondanivalójára szeretnék összpontosítani, amely elsősorban Isten természetéről árul el nekünk sok mindent. Mert ez az igevers segít megértenünk azt, hogy Isten beszéde miért olyan, mint annak a forrása, azaz mint maga Isten. Mit értek ezalatt? Hogy Isten Igéje miért hatol el szívünk belső részeibe, és miért ítél meg minket? Miért ilyen a Szentírás? Sok gondolatot hall az ember, és olvas. Miért pont az Igéhez köti Isten azt, hogy a szív gondolatait megítéli? Miért tapasztalja a hívő ember a csendessége során, amikor a Biblia felett elgondolkodik, hogy mint egy tükörben látja meg saját magát, saját bűnös természetét, és miért ismerheti fel és meg magát jobban az Igében, mint bármi másban az életben? Azért, mert az Ige olyan, mint az az Isten, akitől származik. A levél írója a 12. versben az Ige munkájáról beszél: igen, az Ige megítéli a szívet, behatol annak legmélyére, a 13. versben pedig megindokolja a levél szerzője, hogy azért ilyen az Ige, mert Isten természetéből fakadóan olyan, aki megítéli, megvizsgálja az embereket, ezért az a beszéd is, ami Tőle származik, szintén ezt teszi. És ebben a vizsgálatban az Ő eszköze az Ige.

Most térjünk rá a részletekre. Nézzük meg, hogy mit árul el nekünk a 13. vers Istenről magáról.

Az első dolog, amit elárul nekünk ez az igevers, hogy Isten nem távolról ismer minket, mint akikkel nincsen semmilyen kapcsolata, hanem úgy, mint teremtményeit, akiket alkotott, és akikről Ő gondoskodik minden nap. Azért használja ezt a kifejezést az Ige, hogy *„nincsen oly teremtmény”*. A tudomány világában a különféle tárgyak, jelenségek megvizsgálásakor fontos kritérium az úgynevezett objektivitás, ami tárgyilagosságot, elfogulatlanságot, pártatlanságot, személyes előítéletektől és érzelmeiktől mentességet jelent. A vizsgálatot végző személy nem befolyásolhatja a vizsgált

jelenséget vagy személyt, különben hamis eredményt fog kapni a vizsgálat végén. De amikor Isten vizsgál meg minket, akkor ilyenről nem lehet szó, mert ha Ő függetleníteni akarná magát tőlünk, akkor mi megszűnnénk létezni, mivel Ő az, aki miatt léte-zünk minden egyes másodpercben. A levél szerzője tudatosan a teremtmény szót használja ránk, mivel ezzel akarja kifejezni azt, hogy a minket vizsgáló Isten nem áll tőlünk távol, sőt, Nála jobban senkitől sem függünk, mert Ő a mi Teremtőnk és Gondviselőnk. Ez a Hozzá való közelség pedig nemhogy rossz irányba vinné el Istennek szívünk felett tartott vizsgálatát, hanem egyenesen elősegíti azt. Mert Isten, mint Te-remtőnk és Gondviselőnk, jobban ismer minket, mint mi saját magunkat. Teremtőnk-ként tudja, hogy kik vagyunk, milyen célból teremtettünk, miért élünk, hogyan mű-ködnek gondolataink, érzéseink, mi befolyásolhat minket, mi nem, milyen szerepe van a hitnek az életünkben, mi az a gondolat, ami megragad egyen-egyenként min-ket külön-külön (mert nem biztos, hogy egy gondolat mindannyiunkat megragad), egy adott pillanatban mi az, ami hatással van ránk, mindezeket Isten nagyon jól tudja. Ő a mi Teremtőnk, tudja, hogyan működünk egyen-egyenként. Ő ismer minket a legjobban, mint egy mérnök az általa tervezett autó minden egyes csavarját, tudja, hogy hova kell betenni, és tudja jól, hogy ha valamelyik hiányzik, akkor annak mi lesz a következménye. Isten valahogy így ismer bennünket aprólékosan, minden részletre kiterjedően. Gondviselőként pedig ismeri minden testi-lelki szükségünket, azt, hogy mennyi figyelemre, szeretetre, megértésre, bűnbocsánatra, irgalomra és ke-gyelemre van szükségünk. Mert ahhoz, hogy valaki jól tudjon gondoskodni valakiről, ahhoz előbb meg kell ismernie annak természetét, a vele történő dolgokat, szükség-leteit, igényeit, és csak utána tudja azt megadni neki, ami valójában neki kell, ami-ről az énekünk is szólt, hogy az Úr egy ilyen gondviselő Isten. Mennyei Atyánk sze-mében pedig nemcsak a verebek fontosak, ahogy Jézus a hegyi beszédben mondja, akikről szintén gondoskodik mennyei Atyánk, hanem mi is, akiket sokkal többre tart minden állatnál.

Isten tehát ismer minket, mint teremtményeit. Ez az ismeret nem üdvözít min-ket, mert Isten a hitetleneknek ugyanúgy Teremtőjük és Gondviselőjük, mint a hívők-nek. Az Úr *„felhossa az Ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra”*. De ettől még ezt az ismeretet nem szabad lebecsülnünk, mivel olyan mélységei vannak, hogy Isten tudja, hogy milyen gondolatot kell hallanunk ahhoz, hogy bűneinket meglássuk, Ő tudja, hogy mit kell hallanunk, hogy meglássam, hogy tegnap mit tettem otthon a szerette-immel, miben vétkeztem ellenük. És Ő tudja, hogy milyen tetteinkre kell rámutatnia ahhoz, hogy bűnbánatra juttasson minket Szentlelke munkája révén (és még sorol-hatnánk). Ő ismeri mindazon szavakat, amelyek igazi vigaszt nyújtanak számunkra, és ismeri azokat az ígéreteket, amelyek erőt tudnak adni erőtlenségeink közepette. Isten ismer tehát minket, mint teremtményeit, megalkotott bennünket annak ellené-re, hogy tudta, hogy mennyi bűnt fogunk elkövetni, mennyi fájdalmat fogunk okozni, mennyi hitetlenség és lázadás lesz a szívünkben. Gondviselőként pedig annak elle-nére, amit magunkról képzelgünk, hogy az ember önmagáról gondoskodik, és min-denben független és önellátó vagyok, ennek ellenére Isten megadja naponként nekünk mindazt, amire szükségünk van, mert Ő gondviselő Isten.

Másodszor azt mondja ez az igevers nekünk Istenről, hogy Ő megvizsgál minden emberi szívet, konkrétan a tiédet, Testvérem, és az enyémet. Az igevers ugyanis azt a képet használja (a 13. versben), hogy Isten szemei előtt állunk, ott vagyunk, aki pe-dig néz minket, de nem felületesen, hanem alaposan vizsgálva szemlél minket, és a szívünk mélyéig megvizsgál bennünket. A Szentírás több helyen is egyedül Istennek tulajdonítja a szívek vizsgálatának jogát és képességét. Például a Példabeszédek 16,2

ISTEN ELŐTT LEPLEZETLENÜL

azt mondja: „*Minden útjai tiszták az embernek a maga szemei előtt;*” – ez az, amikor az ember önmagát vizsgálja, tiszta minden utam, de a folytatás: – „*de aki a lelkeket vizsgálja, az Úr az!*” Ő az, aki az igazi vizsgálatot elvégzi az életünkben. A Zsoltárok 7,10 szerint „*az igaz Isten vizsgálja meg a szíveket és veséket*”. Hasonló módon beszél Istenről a Róma 8,27 és az 1Korinthus 4,4 is (és még lehetne sorolni az igéket).

De tegyük fel a kérdést, hogy miért tulajdonítja a Szentírás egyedül, és csakis egyedül Istennek a szívek vizsgálatának tiszttségét és feladatát? Több okból is. Először is azért, mert egyedül Ő képes belelátni az emberi szívbe, gondolatokba, érzésekbe, erre ember nem képes. Bármilyen igénnyel is lépjen fel az Istenben nem hívó ember, bármit is állítson a pszichológia, az embert teljes valójában és mélységeiben nem ismerheti meg úgy, ahogyan Isten képes arra. A hitetlen ember előtt még a szembezőkő nagy bűnei is rejtve vannak mindaddig, amíg Isten azt meg nem mutatja nekünk. Óriási bűneink vannak előttünk homályba veszve. Isten az, aki leleplezi ezeket. És ha ilyen nagy dolgokat nem veszünk észre, akkor miféle ismeretről beszélünk? Jézus Krisztus nem véletlenül mondta, hogy „*vesd ki előbb a gerendát a te szemedből*”, és utána nézd csak a szálkát a testvéred szemében, mert az ember nem veszi észre a gerendát. Lehet, hogy sok, viselkedéssel kapcsolatos dolgot megállapíthatunk emberek megfigyelése révén, mégis igazi emberismeretre Isten és az Ő Igéje ismerete nélkül nem fogunk eljutni. Önmagunkat sem ismerhetjük meg igazán, mondja a Szentírás, csakis Isten Igéjéből, annak elhívése útján. Isten mutatja meg, hogy milyen vagyok. Csakis Isten lát minket igazán, minket pedig a bűn megvakít, ezért hiába vizsgálom alaposan magamat, hiába nézek állandóan önmagamra, akkor sem fogom meglátni azt, amit Isten lát. Ezért csakis Isten az, aki képes minket megvizsgálni, és ezért a vizsgálat csakis az Ő joga.

Másrészt egyedül Isten áll velünk olyan személyes kapcsolatban, hogy joga legyen szívünkben kutakodni, megnézni minden rejtett dolgunkat. Ez kicsit furcsán hangzik, hogy joga legyen ehhez valakinek. De genis jogról van itt szó, mert Istennek mindannyian teremtményei vagyunk, és teremtményként állunk kapcsolatban Ővele, Ő a mi Teremtőnk, és Teremtőként joga van arra, hogy megvizsgálja, hogy az, akit teremtett, úgy él-e, úgy gondolkozik-e, úgy hisz-e, ahogyan azt Ő eredetileg tervezte. Isten arra alkotott minket, hogy Neki éljünk, ezért joga van megvizsgálni szívünket. A másik emberrel nekem nincs ilyen kapcsolat, ami feljogosítana engem gondolataiban való kutakodásra, csakis Istennek van meg ehhez a joga Teremtőként!

Harmadszor: Isten maga a bölcsesség, így tudja, hogy mit vizsgáljon meg a szívben, és mi alapján tegyen különbséget jó és rossz között, amire nekünk nincs meg a képességünk, mi nem tudjuk, hogy mit kellene vizsgálni a szívben, ha egyáltalán belelátnánk abba. A jót összekeverjük a rosszal, előítéleteink vannak, és a másikat mindig beskatulyázzuk. Nem tudunk helyes ítéletet tenni. Isten bölcsessége folytán viszont képes erre.

Negyedszer pedig fel kell tennünk azt a kérdést: Isten miért vizsgál minket? Hiszen Ő mindent tudó Úr, nem? Akkor miért kell Neki úgy tenni, mint ha vizsgálatra lenne szüksége ahhoz, hogy valamit tudjon rólunk? Ez a kifejezés mód, hogy Isten vizsgál minket, alkalmazkodik a mi emberi értelmünkhöz, a mi nyelvünkön beszél Isten munkájáról. Valóban Neki nincs szüksége különösebb vizsgálatra ahhoz, hogy rólunk mindent tudjon, hiszen az Ige kijelentése szerint már az előtt ismert minket, hogy az anyaméhben megalkotott volna bennünket. Akkor miért használja a Szentírás a vizsgálat kifejezést? Azért, mert ezzel írja le Istennek azt a bírói munkáját, ami alapját képezi a felettünk kimondott ítéletének, hogy megértsük, Isten hogyan hoz ítéletet. Mégpedig úgy, hogy ismer minket. Minden emberi bíróságon meghozott

ítéletnek az alapja a vizsgálódás, a bizonyítékok, a szemtanúk vallomásainak megismerése, mérlegelése, és az utána való döntés. Isten a világmindenség Bírója, és megítél minket, mégpedig úgy, mint aki mindent megvizsgál életünkben. Tudjuk jól, hogy Neki erre nincs szüksége, de ezt a kifejezést használja, hogy megértsük: az Ő ítélete alapos, és az igazságon, valóságon alapszik. Ehhez Neki nincs szüksége tényleges vizsgálódásra, mint nekünk, csak emberi kifejezést használ saját munkájára, hogy jobban megértsük, mi alapján cselekszik. Isten a szívek egyedüli vizsgálója tehát, mert egyedül Ő mindannyiunk Bírója, akinek joga van megítélni szívünk minden gondolatát és érzését. Tehát a Szentírás ezért nevezi Őt a szívek vizsgálójának, és tulajdonítja egyedül Neki ezt a jogot és ezt a feladatot. Én nem mondhatom azt, hogy a szívek vizsgálója vagyok, mert még a magam szívét sem ismerem annyira, hogy ezt merjem állítani.

Isten mindannyiunk szívét megvizsgálja tehát, és az Ige szerint előtte nem marad rejtve semmi, *„és nincsen oly teremtmény, amely nyilvánvaló nem volna előtte”*. Testvér, a te szívedet is látja az Úr, és ismer téged, nem úgy, ahogyan a gyülekezetben mi, hívők egymást. Lehet, hogy mi nagyon sok mindent nem tudunk egymásról. Lehet, hogy van egy gyülekezetbeli életünk, és van egy gyülekezeten kívüli életünk, és lehet, hogy a kettő nagyban eltér egymástól. Lehet, hogy hasonlít, lehet, hogy ugyanaz, de lehet, hogy az ellentéte. De nem is úgy ismer minket Isten, ahogyan a családtagjaink ismernek minket, márpedig az ember általában otthon szokott a legtermészetesebben viselkedni, szerettei körében. De nem is úgy ismer minket Isten, mint a munkatársak, akik csak személyiségünk egyik oldalát látják, mert a munka során nem kell, hogy minden előjöjjön, hogy mindenben állást foglaljunk. De nem is úgy ismer minket, mint esetleg a házastársunk, akikkel Isten egyé tett minket. És nem is úgy, ahogyan te ismered magadat, Testvérem. Mert a bűn csalárddá teszi a te szívedet is, az én szívemet is, képes vagy saját magadat is becsapni azzal kapcsolatban, hogy kinek gondolod magadat. Hamis képet alkotsz arról, hogy ki vagy. Akárcsak én. Ha az Igéből nem jelentené ki Isten, hogy ki vagyok, akkor nem tudnám igazából azt. Lehet, hogy többnek, jobbnak, erősebb hitűnek gondolom magam, mint amilyen valójában vagyok. És Isten gyakran a próbatételek idején ezt le is leplezi bennem, az életemben.

Isten nem így ismer minket, hanem úgy, ahogyan senki más. Úgy ismer téged, mint Teremtőd, aki megalkotott téged. Úgy, mint Gondviselőd, úgy, mint Bírád, aki mérlegre teszi életedet, szívedet, gondolataidat (nem csak a tetteidet, hangsúlyoznám). Úgy ismer téged, mint Pásztorod, aki tudja, hányszor távolodsz el Tőle, vagy veszel el, és hányszor kell Neki utánad mennie, visszahoznia téged, hányszor kell ápolnia, gondoskodnia rólad. Úgy ismer téged, mint Királyod, aki vezérelni akar és védeni téged, aki veled akar küzdeni. Úgy ismer téged, mint menyeyi Atyád, aki gyermekévé akar fogadni, és szeretni. Úgy ismer téged, mint Megváltód, aki a bűn mélységéből hoz ki téged, és úgy, mint megszentelőd, aki mind a szívedet, mind az akaratodat, mind az értelmeket az Isten szerinti élet felé akarja terelni.

Ádám és Éva a bűneset után takargatni próbálták meztelen testüket, mert azt hitték, szégyellnivaló. Az a baj, hogy a bűnüket viszont nem szégyellték, hogy őszinték legyünk, meg se látták a bűnüket, azt, hogy vétkeztek azzal, hogy téptek a jó és gonosz tudás fájáról. Mert amikor az őket kereső Istennel találkoznak, nem kértek Tőle bocsánatot. Amikor az Úr rákérdez, hogy *„hol vagy?”*, akkor csak annyit mondanak, hogy *„meztelen vagyok, és elrejtőztem”*, mert félttem Tőled. De hogy bűnt követtem el, bocsáss meg, Teremtőm, megszegtem a tiltásodat? Ilyenről szó sem esett. Takargatni próbálták meztelen testüket, mert azt hitték, hogy az a szégyellni való, közben a bű-

nüket nem látták, és nem kértek bocsánatot az Úrtól. Csak szégyellték azt, amit korábban nem kellett, amit Isten készített. Testvérek, ez az ige ugyanezt mondja. „*Mindenek meztelenek és leplezetlenek*” Isten szemei előtt. Lehet, hogy mi is nagyon sok mindent takargatunk, rút bűnöket, és azért tesszük ezt, hogy ne kelljen odaállnunk Teremtőnk elé, és bevallani azt, hogy Uram, vétkeztem. Lehet, hogy sok mindent szégyellünk, olyat, amit viszont nem kellene, mert Isten szemében nem szégyenletes dolog. Lehet, hogy az ördög atyát követi az ó-emberünk, aki különféle hazugságokkal takar el és titkol el sok bűnt és vétet, mert ő „*a hazugság atyja*”. És a hazugság – tudjuk jól – nagyon jó lepel. Mi is, hogy ha nem akarjuk, hogy valami kiderüljön, akkor füllentésnek nevezett hazugságokkal félrevezetjük egymást, és hogyha egy nem volt elég, akkor majd hazudunk kétszer, és ha az nem volt elég, akkor egy egész sorozat lesz belőle, és végül már nem tudunk az egészből kikecmeregni. Lehet, hogy mi is mások elől így rejtegetjük, hogy kik és milyenek vagyunk valójában, és közben nem vesszük észre, hogy igazából Isten elől rejtőzködünk, mint őszüleink. De mindez a rejtőzködés annyit ér, mint a fügefalevélből készített ruha, amit Ádám és Éva akasztott magára, hogy elrejtse őket Isten elől, azaz semmit. Mindez semmit nem ér. Mert Isten szemei előtt meztelenek és leplezetlenek vagyunk – ahogy az Ige mondja. Ő azt is látja, amit mi nem, vagy amit éppen mi leplezni akarunk.

Ez pedig egyszerre lehet ijesztő, félelmetes, de a hívó számára egyben megnyugtató és bátorító is. Ijesztő, mert az ember fenn akarja tartani azt a látszatot, hogy mindent kézben tart, és ez alatt azt is érti, hogy kézben tartja a róla, saját személyéről alkotott képet. Azt hisszük, hogy képesek vagyunk befolyásolni, hogy mások hogyan nézzenek ránk, milyen emberként. Olyan vagyok mások szemében, amilyennek én mutatni akarom magamat – hiszik nagyon sokan. Ezt a képet töri össze ez az igevers, amikor rámutat arra, hogy Isten előtt meztelenek és leplezetlenek vagyunk, Őt nem tudjuk semmivel sem becsapni. Lehet, hogy egymást igen, de Őt nem. Őt nem tudod befolyásolni azzal kapcsolatban, hogy milyen vagy. Egyedül Ő lát igazán téged olyanak, amilyen valójában vagy. Isten ismeri szíved rejtekhelyeit és az ott bújó sötét dolgokat, és emiatt úgy érezheted, hogy ki vagy Neki szolgáltató. Ez lehet, hogy megijeszt. Egy személy, akit nem te befolyásolhatsz – már maga a gondolat gyakran ijesztő sokak számára. Nincs hatásom arra, hogy hogyan nézzen rám.

És egyben félelmetes is lehet ez számunkra, mert bizonytalanok lehetünk amiatt, hogy mit kezd Isten ezzel az ismerettel, hogy Ő a szívünkbe lát. Sajnos emberekből indulunk ki: ha az egyik ember valami súlyos titkot tud meg a másikról, akkor azzal vissza tud élni, vagy akár, ha úgy akarja, tönkre tudja tenni az illetőt. Ezért az ember fél attól, hogy valaki megtudja titkolt dolgait. De Istentől miért félünk, Testvérek? Azt hisszük, hogy Ő ne tudna rosszabbat mondani rólunk, mint amiről mi tudunk? Dehogynem! Ő a legmélyebb és legsötétebb bűneinket is látja, amit lehet, hogy még mi magunk sem látunk jelen pillanatban. El sem tudjuk képzelni ezeket! De Ő ezzel az ismerettel nem él vissza, Ő igazságos Úr.

És ami miatt nekünk, hívőknek nem kell félnünk ettől az igeverstől, sőt, inkább örülnünk kell az abban leírtaknak, annak, hogy Isten mindent látó személy, és mindent tud rólam, ismeri igazi helyzetemet, minden nyavalyámat, mert Istent ez a látvány arra ösztönzi, hogy meginduljon, könyörüljön! A mennyei Atya látva mindent a szívünkben, könyörületre indult irántunk, és ezt abban mutatta meg, hogy elküldte az Ő Fiát, aki – ahogy a folytatásban, a 14. versben majd olvasni fogjuk – „*átthalt az egeken*” is, hogy eljöjjön, olyanná legyen, mint mi, „*kivéve a bűnt*”, és megváltson minket. A mindenható Isten, látva a szívünk mélyét, nem ítéletre, hanem irgalomra indul fel Testvérek! És ez micsoda örömhír nekünk, hívőknek! És micsoda

da bátorító kijelentés ez! Krisztus a bűnös embert látva könyörületre indul az Övéi iránt! A folytatásban erről beszél a levél írója, amikor a 14. versben arról beszél, hogy az Atya küldi a Fiút, a 15. versben pedig egyenesen azt olvassuk, hogy *„mert nem oly főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt”*. Testvérek, *„aki nem tudna megindulni”*. Krisztus olyan, aki megindul a bűnös ember szívét látva. Lehet, hogy mi lehetőséget látnánk titkok felfedezésében, azzal, hogy a másikat befolyásoljuk, megszégyenítsük, Isten nem ilyen, Isten könyörületre és irgalomra indul. Milyen csodálatos örömhír ez, hogy Isten előtt úgy állhatunk meg, hogy nem kell félnünk bűneink jogos büntetésétől, hanem irgalomra és könyörületre számíthatunk. Így állni Isten előtt már nem félelmetes és nem ijesztő, hanem bátorító, sőt biztató, hogy tegyük ezt meg, hogy álljunk oda Isten elé, nem takargatva semmit, bevallva bűneinket úgy, ahogyan vagyunk. *„Jövök semmit nem hozva, keresztedbe fogózva”* – ahogy az ének is mondja.

Továbbá azért is bátorító az, hogy Isten leplezetlenül lát minket, mert egyedül Ő látja a valódi helyzetünket, nyomorunkat, lelki halott állapotunkat, és így egyedül Ő képes arra, hogy ezen segítsen. Diagnózis nélkül nincs gyógyulás. Ha nem látja senki azt, hogy mi a bajom, ha nem fedezi fel senki, hogy mitől szenvedek, és mi öl meg engem, akkor nincs remény. Isten az, aki egyedül képes felállítani számunkra az igazi diagnózist, azt, hogy bűnösök vagyunk, és a bűn az, ami tönkretesz bennünket, lelkiileg halottá, és a kárhozatra visz. És ezért Ő az, aki egyedül segíteni tud nekünk ebben a helyzetben, mert Ő látja, hogy mit kell orvosolni. Ő az, aki Krisztusban menekvést, szabadítást és megoldást készített számunkra, egyedüli főpapunkként Krisztus volt képes bemutatni azt az áldozatot, amely megszerezte nekünk a bűnbocsánatot és a kegyelmet. Ezért ez a 13. vers minket, hívőket Isten iránti hálára is indít, látva azt, hogy Ő mindent látva, elküldte a Fiát, a főpapot, aki megoldotta életünk legnagyobb kérdését, a bűneink kérdését. És ezt látva nekünk Istennek kellene hálát adnunk, Neki kellene szolgáljunk. Reménységet készített számunkra arra, hogy – ahogy az Ige mondja – bátran *„járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül”* (16. vers). Testvérek, Isten adja meg nekünk ezt a Benne való bizalmat, hogy semmit nem takargatva odaállhatunk Őelő, és Ő ezzel nem visszaélni fog, hanem könyörölni fog rajtunk. És Isten Szentlelke változtasson meg minket úgy, hogy többé ne rejtegetni akarjuk Őelőtte bűneinket, hanem a kegyelem királyi székéhez tudjuk azokat vinni. Testvérek, a bűn rejtegetésének ellenszere annak megvallása, hogy Isten előtt megvalljuk azokat. Nem rejteni, titkolni, letagadni próbáljuk, hanem azonnal bevalljuk Istennek. Isten változtasson meg minket úgy, hogy többé ne félelemmel gondoljunk arra, hogy Ő mindent tud rólunk, hanem örömmel, hogy van egy mennyei Atyánk, aki ismer és mégis szeret minket, aki teljes valómban, minden bűnömmel, gondolatommal együtt szeret engem, és azoktól megszabadít. És úgy változtasson meg minket, Testvérek, hogy többé ne higgyük, hogy Isten nem tudja, hogy mire van szükségünk, hanem igenis valljuk Őt Gondviselőnknek, akire rá tudjuk bízni magunkat akkor is, amikor nem értjük, hogy miért éppen abban a helyzetben vagyunk, amiben, még hogyha esetleg az a helyzet számunkra fájdalmas és rossz is. *„És nincs oly teremtmény, amely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szemei előtt, akiről mi beszélünk.”* Isten Szentlelke arra indít minket, hogy ezt az üzenetet, ígéretet ne fenyegetésként, hanem örömhírként vegyük, hogy van Isten, aki leplezetlenül lát engem, és ezért elküldte Krisztust értem, hogy megoldja bűneim kérdését. Legyünk ezzel a bizalommal, örömteli bátorsággal Isten iránt

ISTEN ELŐTT LEPLEZETLENÜL

hálásak, és köszönjük meg Neki azt, hogy Ő így vizsgál bennünket, és könyörül rajtunk. Isten Szentlelke segítsen minket ebben!

Imádkozzunk!

Mindenekelőtt szeretnénk Neked hálát adni, mennyei Édesatyánk, hogy Te, a mindenség Ura, ilyen apró porszemekkel, mint amilyenek mi vagyunk, foglalkozol, törődsz velünk, nem is akárhogyan, megkülönböztetett módon, mert az egész világon nem fordítasz másra annyi figyelmet, mint a Te gyermekeidre, hiszen másért nem adtad oda a Számodra legdrágábbat. Nem küldted el senki más számára egyszülött Fiadat, csak a Te népednek. És köszönjük, hogy ez a reménységünk lehet, hogy így, egyen-egyenként foglalkozol a mi életünkkel, szívünkkel.

Urunk, bocsásd meg, amikor Igédben beszélsz erről a vizsgálatról, és tükröt tartasz nekünk, leleplezed akár a képmutatást, akár az irigységet, akár a kapzsiságot, akár a lustaságot, akár az önzőséget, vagy még sorolhatnánk, hogy mennyi minden van a szívünkben, és bocsásd meg, amikor mindezeket nem fogadjuk hittel, hanem szívünk megkeményedik, nem magunkra vonatkoztatjuk, hanem elengedjük fülünk mellett.

Kérünk, hogy őrizz meg bennünket attól, amit a 3-4. fejezetben elénk tártál, attól a kőszívúségtől, elutasítástól, hitetlenségtől, amely, hallva a Te Igédet, nem fogadja azt el. És Szentlelkedtől kérünk olyan hitet, amely valóban engedi, hogy a Te Igéd, még ha fájdalmasan is, de a szív mélyéig hasson, és ott megítéljen gondolatokat és indulatokat bennünk. Kérünk, hogy munkáld meg bennünk naponként újból és újból a Te Igéd által, hogy Téged irgalmasnak és kegyelmesnek ismerjünk.

Köszönjük Neked a felfoghatatlan szeretetedet. Mi, hogyha meglátjuk egymás életében a sötét bűnöket, gyakran csak botránkozni tudunk, vagy a másikat megvetni, lenézni. Köszönjük, hogy Te könyörülő és irgalmas Isten vagy, aki megindulsz a bűnös ember szívének láttán. Köszönjük, hogy Jézus Krisztus életében is ezt fedezhettük fel, és a saját életünkben is ezt tapasztalhatjuk újból és újból, hogy mint könyörülsz rajtunk. Kérünk, segíts, hogy valóban tudjunk Előtted őszintén megjelenni, kitárulkozni, bűneinket nem rejtegetni, hanem Előtted megvallani. Kérünk, segíts, hogy reménységünk legyen, hogy Te jobban ismersz minket, és ezért jobban tudod, hogy mire van szükségünk, mint mi magunk. Oly könnyen elfelejtkezünk erről, és meg akarjuk Neked mondani, mit tegyél, és mit adjál még nekünk. Segítség Benned bízunk.

Így kérünk, hogy Téged tudjunk ünnepelni, hálát adni azért, hogy Krisztusban megoldást szereztél bűneinkre, hogy elküldted Őt, hogy megáldoztad értünk Isten Bárányát. Kérünk, hadd ünnepeljük Őt az előttünk álló időszakban is, ne tévesszen meg minket e világ fényessége, csillogása, ragyogása. Hadd legyen Te nekünk fényes napul, ahogyan majd az örökkévalóságban is leszel ígéreted szerint.

Könyörgünk, hogy őrizz meg minket, mindannyiunkat a Benned való reménységben, különösen beteg, szenvedő testvéreinknek segíts ebben, hogy terhüket elhordozva Benned tudjanak nyugalmat és vigaszt találni.

Kérünk az előttünk álló alkalmakért, az előttünk álló hétért, hadd tegyünk le mindent a Te kezébe, hadd bízzuk Rád családunkat, munkánkat, gyülekezetünket, egyházunkat, magyar népünket. Te legyél az, aki mindeneket látsz, mindeneket vizsgál, Te legyél a mi Bíránk, Királyunk, Pásztorunk, Megváltónk, megszentelők, mennyei Édesatyánk. És köszönjük, hogy ezért is hívogatsz magadhoz, mert az akarsz lenni.

Áldott legyen ezért a Te háromszor szent neved örökkön örökké!

Ámen.